

LA SOLUCIÓ FEDERAL

Conferència de Pere Navarro, candidat del PSC a la Presidència de la Generalitat, celebrada a la Sala RBA

Barcelona, 16 d'octubre de 2012

Ens ha tocat viure en un món on l'explosió informativa es produeix a cada instant, el temps s'accelera i ens costa aixecar la mirada amb la que observem el que passa. Ens falta temps i ens falta espai sembla que ens juguem tota la vida en un minut a cop de notícies sobtades i *flashos* informatius.

He volgut avui fugir d'aquesta síndrome per uns minuts potser una mica més de trenta minuts, i cercar la seva complicitat en la reflexió tranquil·la i la paraula meditada.

Cap lloc millor per aquesta feina, que consisteix en pensar junts amb una mica de tranquil·litat, que una gran Casa dels Llibres com aquest auditori d'RBA i de la seva Fundació que fa tant de goig. Gràcies, Ricardo, pel teu ajut per fer possible aquesta trobada.

Gràcies a tu també, Joan, per la teva presentació. És possible que algú s'hagi preguntat si demanar-te a tu que em presentessis, no seria un acte de masoquisme, sabent que les teves opinions poden donar la sensació que discrepem, "Allà va l'abnegat Pere Navarro", pensaran... "Es presenta a unes eleccions difícilíssimes als pocs mesos d'arribar al lideratge del Partit li sorgeixen veus crítiques un dia si i un altre també i a sobre va i li demana a Joan Majó que el presenti..."

No, Joan, no és abnegació és, primer, amistat. La que tu saps molt bé que sempre t'he ofert i amb la que tinc el privilegi de comptar per part teva. I també admiració. Admiració pel teu compromís amb el nostre país i també amb el nostre Partit. I, saps què? és també coincidència, sí. A Catalunya tenim últimament la sensació que, de cop i precipitadament se'ns obliga a escollir: Espanya o Catalunya. Estat propi, sí o no.

I també tenim la sensació que no hi ha temps per matisos. Hem de respondre d'immediat, ràpidament, sense remei, sense reflexió. I en aquest crit precipitat, el senyor Mas, incapaç de donar al país el govern que mereix en menys de dos anys, ens obliga de forma irresponsable a haver-nos de plantejar el tot o res, el ser o no ser.

O estem amb la independència i llavors tenim el segell de catalans de veritat. O estem venuts a l'Espanya que ens maltracta, i som, en aquest cas, uns traïdors a la pàtria. Doncs bé, defenso i reclamo el dret a estar d'acord, amb tots els matisos, amb tots aquells que no creuen ni en una Catalunya independent, ni en una Espanya que vol "espanyolitzar" Catalunya.

Defenso i reclamo un espai de l'acord i el diàleg, de la trobada, del respecte. Un espai federal, l'espai en què el Joan, el Partit dels Socialistes de Catalunya, i jo mateix, ens trobem perfectament còmodes.

I ara, si us sembla bé, fem una mica d'història. Terrassa era, el 23 de desembre de 1959, l'any en que jo vaig néixer, una ciutat grisa. Una grisor producte d'un enfrontament que 20 anys abans havia construït una Catalunya i una Espanya de guanyadors i perdedors, de bons i dolents.

Una grisor producte d'una dictadura que llavors vivia moments d'esplendor en la seva tasca d'opressió. Una grisor que només 20 anys després, i fruit de la lucidesa de molts i de la generositat de la gran majoria, va donar pas a l'esperança i a la gran ciutat que és avui.

No sóc dels que pensa que tot està per fer. Hem fet molt, entre tots. Hem avançat molt, entre tots. Hem aconseguit consolidar el bé més preuat d'un poble. Un bé que no podíem imaginar el 23 de desembre de 1959: la democràcia.

Potser l'ésser humà tendeix a oblidar ràpid allò dolent que passa a la seva vida i tendeix a mirar endavant. Potser aquesta és una de les grans virtuts de la humanitat. Però, potser també, un dels seus defectes és oblidar el passat i córrer el risc de repetir-lo. Jo, tracto de mirar el futur amb il·lusió, però alhora, el passat amb plena responsabilitat.

Sóc d'una generació de catalans que va viure els seus primers anys de vida sense democràcia i sense llibertats. Sóc d'una generació de catalans que mai no van poder aprendre la seva llengua a l'escola. Sóc d'una generació de catalans que va haver d'aprendre a escriure el català a casa i de forma autodidacta. Sóc d'una generació de catalans que no ens podíem dir Pere, sinó Pedro, i que anys després vam haver de regularitzar una de les coses més preuades d'una persona, el nom que per ell han decidit els seus pares.

Sóc d'una generació de catalans que no oblida el mal que ha fet l'autoritarisme al nostre país i el progrés que ens ha ofert la democràcia. Ben d'hora vaig decidir lluitar contra la injustícia que significava la manca de llibertats polítiques, culturals i socials del meu país... I com jo, tant i tants d'altres.

Però amigues i amics, ara que sembla que alguns li han agafat el gust a repartir certificats de catalanitat, jo apel·lo a la memòria.

A la Terrassa dels anys 60 en la que vaig néixer i vaig créixer, no tothom va reivindicar el seu nom en català, no tothom s'esforçava a aprendre la seva llengua encara que fos clandestinament. Per això, no admeto que als catalans ningú no ens doni lliçons d'identitat.

Però menys encara si aquestes lliçons venen de qui defensen el fet català quan més fàcil és fer-ho, però callaven quan defensar la nostra identitat era difícil i suposava riscos. Vaig decidir lluitar a la universitat, a les manifestacions antifranquistes dels inicis de la Transició.

Soc, en definitiva, d'una generació orgullosa d'aquella lluita, i del que hem fet en els darrers 35 anys. Una generació que, amb els seus encerts i els seus errors, considera que no, que no està tot per fer, que molt ja ho hem fet i ho hem fet bé entre tots.

Sí, soc d'aquesta generació que ja als anys de la Transició, com aquell llunyà 1977 en que vaig començar a militar al PSC Congrés, va confiar el canvi al diàleg, a l'entesa i a la convivència.

Soc dels molts, milions, que de la Catalunya grisa del 59, passant per l'esperança del gran pacte constitucional del 78, per l'estatut del 79, pel del 2006 i, finalment, arribant a la diada del 2012, creuen que la resposta als nostres reptes com a poble, passen pel federalisme. Un federalisme de cap i de cor, entès com a diàleg i entesa, igualtat i llibertat.

Davant les altres forces polítiques, els socialistes partim amb avantatge i és que nosaltres portem molt de temps reflexionant sobre el federalisme i els continguts que hauria de tenir una reforma constitucional que fes d'Espanya un Estat federal respectuós de la seva pluralitat nacional, cultural i lingüística.

El PSC ha estat federalista des de la seva fundació, com federalistes eren també els partits que van fer la unitat socialista i els seus predecessors. Les nostres aportacions al debat constitucional de 1978 anaven en aquesta direcció i ja en el 5è Congrés del PSC, l'any 1987, obríem la possibilitat d'una evolució federal de l'Estat de les Autonomies amb una proposta concreta que va elaborar, en aquell moment, Antoni Castells.

Si es tracta de federalisme, doncs, sense ser-ne dipositaris únics, sí que reclamem alguna autoritat al respecte. En Joan Majó definia fa ben poc la seva posició federal: Parlava d'un pacte Catalunya endins, d'un pacte amb Europa i d'un pacte amb Espanya, per aquest ordre.

És per això que en un moment tant transcendental com el que vivim no ens hem de deixar endur ni per l'èpica messiànica ni per una ambigüitat tramposa. El moment ens exigeix rigor, que potser requereix més temps de reflexió que el que proporciona una convocatòria precipitada d'eleccions.

Joan, crec que l'ordre potser no és ben bé aquest. Catalunya endins primer, sí. Però després amb Espanya, per poder fer el tercer pacte amb Europa. Però la qüestió fonamental, no és l'ordre, el tema és el contingut del pacte, la pròpia idea que tot comença i acaba amb un pacte.

I aquí hi ha molts punts de coincidència. I és d'això del que us vull parlar. Del pacte que proposo. Del federalisme que necessitem. Del nou pacte federal que vull impulsar.

La meva tesi és que l'alternativa federalista és l'única capaç d'articular de manera justa per a tothom la nació de nacions que és Espanya.

Que el poble de Catalunya ha de poder formar part d'Espanya sense renunciar a la seva identitat. Que el federalisme és un ideal irrenunciable de fraternitat. Que el futur d'Espanya és federal i el futur d'Europa és federal.

Per suposat, la idea de federalisme no és nova: ben al contrari, el federalisme és una de les idees polítiques amb major tradició en el pensament occidental. Parlem d'una idea segons la qual la sobirania es distribueix en dos nivells, com a mínim.

Els ciutadans tenen, per tant, obligacions cap a dues autoritats. I també tenen drets garantits per aquestes mateixes dues autoritats. Disculpin aquesta trivial i senzilla definició, però volia assenyalar només que la idea és tan antiga com l'Estat modern, encara que últimament se li hagi tret la pols com a solució per Estats amb dificultats d'encaix entre les seves nacions, les seves minories, les seves ètnies o cultures, com hem vist al Canadà, Austràlia, el Regne Unit, la Unió Europea o a Rússia.

El federalisme, s'ha posat sovint com exemple de model de relació política, per alguns dels més il·lustres pensadors polítics des del segle disset.

L'any 1603, el teòleg i filòsof calvinista Altusio, qui podria ser reconegut com a pare del federalisme polític, fa una gran defensa de les seves virtuts en la convivència pacífica de les comunitats, superant el

centralisme religiós de l'època. A partir d'ell, van elogiar el federalisme, entre molts altres pensadors, filòsofs i intel·lectuals com Montesquieu, David Hume, Kant o John Stuart Mill.

Aquests pensadors, i també l'experiència dels estats federals, que són alguns dels més pròspers i estables del món, ens donen alguns motius pels quals la federació és millor que la secessió.

En donaré tres:

Primer, la federació preservarà la pau millor que els estats independents. La federació es fa forta davant els agressors externs i els seus membres evitaran per convivència l'enfrontament. Els estats independents es debiliten.

Segon, els estats federals afavoreixen la prosperitat econòmica trencant barreres internes. Els estats independents s'empobreixen creant aquestes barreres.

Tercer, els estats federals, si estan ben articulats, generen el millor equilibri fiscal entre les parts i el conjunt, i també les millors sinèrgies econòmiques.

L'experiència dels estats federals i la doctrina dels federalistes, també considera que el federalisme és superior al centralisme. Per exemple, pels següents motius: Els estats centralistes cauen amb més facilitat en la temptació del domini hegemònic.

Com va dir el gran historiador anglès del segle XIX, Lord Acton: *“Una gran democràcia o bé ha de sacrificar l'autogovern en favor de la unitat, o bé ha de preservar-lo per mitjà del federalisme. La coexistència de varies nacions sota un mateix Estat és una prova, i també la millor garantia de la seva llibertat... La combinació de diferents nacions és una condició tan necessària per a la vida civilitzada com ho és la combinació de l'ésser humà en societat”*.

Aquesta virtut del federalisme es veu amb tota claretat en casos com el de Catalunya, una nació que lluita des de fa molt temps per defensar i reforçar la seva pròpia identitat dins d'Espanya. El federalisme es transforma així en una aspiració i una inspiració, en diversos nivells, des dels més amplis als més quotidians.

És l'aspiració de la Societat de Nacions, primer, i de la Organització de les Nacions Unides, després. És l'aspiració de la Unió Europea.

Ja el 1871 Víctor Hugo parlava dels Estats Units d'Europa, de la mateixa forma que George Washington anunciava que: *“Un dia, sobre el model dels Estats Units d'Amèrica, els Estats Units d'Europa es faran realitat”*.

L'ideal federal tampoc va passar desapercebut a Espanya, que va ser de forma malauradament efímera una República Federal els anys 1873 i 74. En aquella primera República, els catalans hi vam tenir un paper clau. Francesc Pi i Margall i Estanislau Figueras en foren presidents. Van defensar-ne la viabilitat però no van aconseguir fer avançar un projecte que hagués permès articular, de forma eficaç, la pluralitat espanyola.

I ja en el segle XX de la definició de Joan Maragall d'unió i llibertat, i la més contemporània, de sobiranes compartides, ja ben entrat el segle XXI, han aprofundit en la idea del federalisme modern

Però a la vegada els reptes globals, la primacia dels mercats i l'organització de grans àrees econòmiques, han enterrat definitivament la idea d'independència basada en el tríode: fronteres, moneda i exèrcit.

Ben al contrari, avui els vells Estat-nació han de renunciar voluntàriament a una part important de la seva sobirania. Si volem seguir formant part del mercat obert europeu i global i mantenir un sistema democràtic, haurem de renunciar a una part de la sobirania nacional. I això ho haurà de fer sobretot Espanya, però també ho haurà de fer Catalunya.

El federalisme no està només en els documents fundacionals o en les cartes magnes de les organitzacions més respectables i estables del món. El federalisme està també en la vida quotidiana dels veïns ben avinguts.

Què és sinó federalisme, la decisió dels veïns d'un bloc d'habitatges, de cedir una part de la seva sobirania i la seva identitat al conjunt del bloc, amb la garantia de que cadascú fa el que li dóna la gana portes endins de casa seva?

En una comunitat de veïns cadascú pot posar el marbre de la cuina o la fusta de les portes com ell vulgui, com més li agradi com millor li vagi a la seva butxaca i com més còmode es senti. I ningú n'ha de fer res de com ho fa el veí. En canvi, per gestionar els espais comuns les escales i l'ascensor ens posem tots d'acord. Perquè ens convé a tots, i perquè és millor pel conjunt. Per tant, ni cap veí pot prohibir-nos posar un marbre o un altre a la cuina. Ni cap de nosaltres pot aixecar un mur al mig de l'escala, que ens impedeixi a la resta arribar a casa nostra.

És just i honest reconèixer que en el disseny de la Constitució Espanyola existia aquest incipient esperit federal. S'entenia l'Estat espanyol com un tot descentralitzat, en què es preveia l'existència d'unitats amb govern propi, les Comunitats Autònomes.

Sense atrevir-se a dir-li nació, un terme que avui ja només espanta a la dreta espanyola, els constitucionalistes parlaven de nacionalitat, però l'Esperit federal ja estava en l'arquitectura del nostre edifici autonòmic.

Sí, és cert, Espanya té un sistema quasi federal. Però no és menys cert que el sistema es troba esgotat, i amb greus deficiències. Catalunya, en particular, sent que ha estat agreujada al llarg de la seva història recent. Que pateix un dèficit fiscal immerescut. Que aporta molt més del que dóna en una proporció intolerable. Que no es reconeix en forma suficient la seva identitat pròpia.

Això ha produït un malestar creixent en molts sectors de l'opinió catalana sobre l'actual moment de les relacions entre Catalunya i Espanya.

Recordem, perquè mai l'hem oblidat, aquell moment àlgid: la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Un Tribunal que va retallar el text estatutari després d'haver estat votat pel poble.

Recordem també la percepció d'un tracte fiscal injust per Catalunya. Injust en relació a la inversió en infraestructures. Injust perquè veu com s'oblida la seva aportació solidària a la resta d'Espanya i, per acabar-ho d'adobar, el seu esforç de solidaritat acaba perjudicant-la en termes d'ingressos disponibles per

càpita. Una percepció d'injustícia que esdevé per a molts insuportable en un moment de profunda crisi econòmica i social.

Entenc, respecto i lamento també que aquests mateixos sentiments de greuge puguin existir, com sembla que hi ha, en altres comunitats autònomes, però és innegable que a Catalunya el sentiment està justificat i no es pot obviar com si no existís.

Amb tot això, ha arribat el moment de reformar la Constitució per consolidar un veritable sistema federal a Espanya. Sembla que en això sí estem tots d'acord. Per ser fidels al pacte constitucional de 1978, ara cal reformar la Constitució.

Entre altres motius perquè l'Estat autonòmic està esgotat. Hem de fer canvis que no són només de matisos, sinó que han de ser de fons.

Doncs bé, la independència és una falsa drecera davant la fatiga del nostre actual sistema autonòmic. Una solució que, a més, troba un bon caldo de cultiu quan creix l'angoixa, la crisi econòmica i el cansament.

La solució de la independència, que avui és la que se'ns planteja sense embuts, és la proposta clàssica dels partits independentistes catalans, i avui és la proposta d'Artur Mas i de CiU.

Al pretès profeta que ens ofereix aquesta solució el mínim que caldria demanar-li és que la concretés, i també que ens permetés saber quines són les seves credencials i els seus avals per oferir-la. Això és el que cal demanar-li al senyor Mas, que ens vol portar a la independència, però no sap com.

No sap si Catalunya serà una República o una Monarquia. I, si pensa en una Monarquia, en qui està pensant? No sap si Catalunya tindrà o no un exèrcit, no ens explica si Catalunya tindrà un servei exterior potent i present arreu; no ens diu com gestionaria el necessari procés d'adhesió a la Unió Europea o a les Nacions Unides.

No sabem com afrontaria la transició cap a l'Estat independent. Doble nacionalitat, deia divendres passat Artur Mas. Això serà si Espanya vol, és clar. I si no vol? Perdrem el nostre passaport europeu? No.

La solució no pot passar pel messianisme de qui, impotent davant la crisi econòmica i social del seu poble, de qui ha fracassat amb un govern incapaç, proposa de forma abrupta un camí incert cap a la independència com si aquesta fos la solució als seus mals, i com si aquesta solució fos fàcil i pogués assolir, com ell diu, simplement amb fe.

Però si la nostra solució no és la independència, tampoc ho és el centralisme. I com que la primera temptació que tenen molts sobiranistes consisteix en afirmar que qui està contra la independència és un traïdor nacionalista espanyol que es posa del costat del Partit Popular, haig de dir amb tota claredat i rotunditat que en el rebuig a la independència finalitzen les nostres coincidències amb el Partit Popular.

Imagino que de la mateixa manera que les coincidències entre ERC i el PP acabaven en el seu moment en el rebuig conjunt a l'Estatut, fos per les causes que fos. El PP, en tot cas, vol espanyolitzar els catalans. Nosaltres no volem que ningú ens "espanyolitzi". Ells volen recuperar competències que ara són de les Autonomies.

Nosaltres volem que ens donin més. Ells volen cafè per a tothom però la història, els espanyols i la Constitució, reconeixen que Catalunya, Euskadi i Galícia són diferents, tenen personalitats diferents, diferent és la seva història i singulars han de ser les seves competències, precisament per això.

Permetin-me una confiança. Si jo fos un independentista com CiU, o un nacionalista espanyol com el PP, jo també voldria ignorar el PSC. Tan l'extrem independentista de CiU com l'extrem recentralitzador del PP s'autoalimenten uns als altres aprofitant els seus excessos verbals per atreure vots del radicalisme i la polarització i sense haver de donar explicacions a ningú.

Només cal veure que, tot i les lamentables declaracions de Wert, que pretén espanyolitzar els nostres fills, Convergència i Unió segueix governant amb el Partit Popular a la Diputació de Barcelona a l'Ajuntament de Badalona i a l'Ajuntament de Reus...

Només cal que comptem les vegades que ha votat CiU amb el PP a Madrid o el PP amb CiU a Barcelona: Pressupostos, i tots els decrets que han suposat les més greus contrareformes des de que tenim democràcia, contrareformes que estan desmantellant el nostre model social.

Mentre els extrems semblen lluitar pel simbòlic, en realitat es posen d'acord per retallar drets dels treballadors, per erosionar la sanitat i l'educació de tots, per fer pagar la crisi als que no van tenir cap culpa del seu origen, i posar-li les coses fàcils als especuladors i els poderosos.

Doncs bé: que tothom ho tingui clar, els socialistes no ens oblidem i no deixarem de parlar de tot això durant la campanya. Parlarem de persones, no de banderes. I per això, pel que fa a la qüestió territorial, que és sobre el que us vull parlar avui jo he optat, nosaltres hem optat, el PSC ha optat, per una tercera via.

La única viable, la única possible segons el nostre punt de vista. La única realista i la única sensata. La via del diàleg, l'acord i la democràcia. Infitament més realista que organitzar una consulta il·legal per sol·licitar un vot independentista, i després amenaçar a Espanya amb la independència.

La nostra opció és l'opció federal. És la solució federal. La solució que vull tractar de definir de manera molt concreta:

La solució federal és políticament, la més viable econòmicament, la més estable i socialment, la més justa. Per això proposo canviar la incertesa de la transició cap a la independència per la seguretat i estabilitat de la solució federal.

La nostra proposta és molt clara: una reforma constitucional perquè Espanya esdevingui un Estat federal respectuós de la seva pluralitat nacional, cultural i lingüística.

Permetin-me que descrigui els punts essencials d'aquest model federal que proposo per a Catalunya i per a Espanya:

Haurem de reformar la Constitució. Sense por i en profunditat. Perquè Espanya passi a ser un Estat Federal. No serà fàcil, però, en tot cas, serà menys difícil que la independència. I menys conflictiu que intentar espanyolitzar els nostres fills o enviar-nos la Guàrdia Civil.

La nova constitució, com l'actual, reconeixerà la singularitat de Catalunya i de les altres nacions que constitueixen Espanya. A això tècnicament se li diu federalisme asimètric.

No, no és un invent del PSC: és el terme que s'utilitza des de fa segles per descriure el sistema federal en què es reconeix la peculiaritat d'alguna o algunes de les parts. I és evident que Catalunya té singularitats que la Constitució hauria de reconèixer.

Des del PSC creiem que el federalisme asimètric és la millor manera de conjugar el futur Estat federal espanyol amb la realitat del caràcter nacional català. Catalunya tindrà així un tracte específic diferent al del conjunt de les Comunitats Autònomes, que recollirà la seva singularitat, i un marge de maniobra particular, diferent al del conjunt de les Comunitats Autònomes actuals.

En una societat plural com l'espanyola no s'han d'aplanar les diferències sinó respectar-les. Per això Catalunya ha de poder tenir un reconeixement constitucional a la seva singularitat política, que blindi les seves competències en relació al govern central, més enllà de l'acció que aquest dugui a terme en altres territoris.

Per definir la reforma constitucional que proposem per Catalunya, tot i que pugui ser aplicable a d'altres nacions o territoris federats en el nou Estat federal, em referiré a les quatre “erres”: Reconeixement, regles, representació i recursos.

Primer, reconeixement. La reforma constitucional que proposo assegurarà el reconeixement de la identitat nacional catalana, de la seva singularitat dintre d'Espanya, que té arrels històriques profundes i es manifesta especialment en la seva llengua, la seva cultura, el dret civil i les institucions d'autogovern.

És a dir, em proposo constitucionalitzar el reconeixement. Constitucionalitzar la singularitat. Catalunya seria reconeguda com a nació dins d'Espanya. A aquesta nació dins d'Espanya, li podem dir “Estat”? Jo crec que sí, però a la República Federal Alemanya existeix “l'Estat Lliure de Baviera”, mentre que a l'estat federal canadenc, Quèbec és una província amb identitat nacional pròpia, i al Regne Unit Escòcia és reconeguda com a nació en el marc de la Gran Bretanya. **El problema no és de noms, sinó de contingut. I nosaltres volem que Catalunya, com a nació, gaudeixi del màxim autogovern, dins d'Espanya, a partir d'un reconeixement específic.**

Segon, regles. La reforma constitucional que proposem contindrà regles clares que delimitin amb precisió els espais competencials entre l'Estat federal i les nacions, estats, territoris o províncies, tinguin el nom que tinguin permetent que, en el cas de Catalunya, la Generalitat pugui desenvolupar les polítiques públiques que té encomanades, procurant la màxima proximitat, eficàcia i eficiència, evitant duplicitats i innecessàries interferències del govern federal.

La nostra nova constitució recolliria tres llistes de competències. Hi hauria, primer, competències de la Federació, competències d'Espanya: la defensa, la subscripció de tractats internacionals, la protecció civil del territori en casos de desastres o problemes que van més enllà dels límits d'un territori, una part de la fiscalitat per el manteniment del pressupost federal...

Hi hauria, també, competències que serien exclusives de les nacions o els territoris federats. L'educació o la sanitat, l'habitatge, la llengua i la cultura catalanes... Als que tenen por que els territoris federats tinguin massa disparitat en el seu autogovern, potser els tranquil·litzi recordar que als Estats Units, un Estat federal modèlic, només amb passar la frontera d'un a un altre estat, canvien tant les coses que de sobte pots o no casar-te sent homosexual, pots o no jugar al casino, portar determinades armes, tenir o no pena de mort o pagar uns impostos i no altres respecte als que tenies abans de passar la frontera.

I, finalment, hi haurà competències compartides, que haurien de ser les menys. Seguint les tècniques del federalisme dual, **les competències concurrents serien les menys possibles i se suprimiria la legislació bàsica I això què vol dir? Doncs que si la Generalitat té la competència en Educació, en Cultura, o en Sanitat, el govern d'Espanya no hi podrà interferir.**

Si la nostra primera "erra" era reconeixement, i la segona era regles, la tercera és representació. La reforma constitucional que proposo **reformatà profundament el Senat. Hi ha poques coses en les que hi hagi acord: el Senat tal com el tenim avui no serveix. Senzillament és inoperant, redundant, no és la càmera de representació territorial que hauria de ser.**

Per això, proposem la creació d'un Senat federal amb presència dels governs o, si és el cas, dels territoris federats. A través del Senat reformat les nacions o comunitats participarien de la política legislativa general.

En les competències exclusives el Senat federal establiria les lleis de cooperació horitzontal que calguin i les nacions federades podrien ostentar la representació de la Federació a nivell europeu i internacional.

I quatre, recursos. La reforma constitucional que proposo impulsarà un federalisme fiscal basat en els principis de suficiència, justícia i solidaritat, per assolir un tracte econòmic just per Catalunya. **En aquest sentit, una Agència Tributària de la Generalitat amb participació del govern federal es farà càrrec de tots els impostos que paguem els catalans i les catalanes.**

La Generalitat podrà, llavors, tenir tota la capacitat per modificar, els impostos que li siguin atribuïts en funció de la distribució que s'acordi amb el conjunt d'Espanya, tenint en compte les competències de la Unió Europea. Aquest sistema de solidaritat entre territoris ha de garantir que el que paguem els catalans al conjunt de l'Estat Federal, com el que paguen la resta de les seves nacions o territoris, sigui transparent.

Que els catalans sapiguem a què es destinen els recursos que aportem i que a poc a poc el sistema funcioni per anar fent menys necessària cada vegada la solidaritat entre uns i altres, perquè tots els territoris van igualant-se i anivellant-se.

Volem constitucionalitzar, per altra banda, el compliment del principi d'ordinalitat, amb les mateixes garanties que actualment té el compliment del principi de solidaritat, de forma que si Catalunya és el tercer territori en aportacions al conjunt de l'Estat federat sigui també el tercer territori en recepció de recursos per habitant.

I, finalment, en el marc de la negociació de la reforma de la Constitució que farà d'Espanya un estat federal, que és la nostra proposta i la nostra prioritat, es podrà incorporar també un dels grans anhels dels catalans, la voluntat de decidir el propi futur.

En aquests moments, aquest anhel és un clam, i vuit de cada deu catalans reclama el dret a pronunciar-se sobre el futur de Catalunya en un referèndum. Ningú no pot negar el dret del poble de Catalunya a decidir el seu futur. Per això, **voldrem abordar també la regulació d'un referèndum específic sobre la independència.**

Un referèndum que proposo fer a partir de l'experiència de la "claredat" canadenca. Veiem aquests dies com aquest és el camí que també estan emprant el Regne Unit i Escòcia. Amb claredat, i sense enganys o subterfugis. El camí és un referèndum acordat legalment i de l'acord entre els dos governs, el català i l'espanyol, com a la Gran Bretanya.

Només un referèndum pactat entre els dos governs podrà aconseguir que el seu resultat els vinculi i els obligui a tots dos. Però també m'agradaria que abans de situar els catalans davant de la disjuntiva irreversible d'un referèndum sobre la independència, se'ls pogués consultar sobre el pacte federal que proposo, sobre la reforma constitucional que abans he detallat.

I per això **amb la mateixa rotunditat amb que defensem que cal celebrar aquest referèndum d'independència, que avui és desig de la immensa majoria dels catalans, el PSC defensarà oficialment una posició favorable al federalisme, és a dir, contrària a la independència. Que ningú ho dubti.**

Pensava fa unes hores, què diria Josep Tarradellas si estigués amb nosaltres aquí aquesta tarda i observés la situació que viu Catalunya. I jo crec que ens repetiria les seves sàvies paraules pronunciades a l'exili, l'any 1956: *"Catalans, no oblidem mai, que tots units arribarem a obtenir allò que durant tants d'anys hem desitjat. Per a aquesta obra indispensable, Catalunya necessita de tots els seus fills: és massa petita per deixar-ne perdre cap; és prou gran perquè tots hi capiguem."*